

Basiliekfeest 2026 (1)

*In een eerste artikel dicht bij het zo geslaagde basiliekeest kan ik enkel de **algemene tevredenheid en dank** uiten voor zoveel inzet van diverse medewerkers. In de volgende editie van ons kerkblad zal er voldoende ruimte zijn om nader in te gaan op hun mooie inbreng.*

*Nu wil ik dit al zeggen dat dit **het meest verblijdend** is: ieder en allen hebben spontaan, gewoon en buitengewoon hun bijdrage geleverd en de boodschap bevestigd waarvoor onze Sint-Hermestraditie staat, namelijk **dat we samen onze gemeenschap kunnen opbouwen** en concreet weerwerk kunnen bieden tegen de verdeling die onze wereld teistert. Wat we zongen en zingen in de Sint-Hermeshymne moge in ons midden steeds werkelijkheid worden: 'Sint Hermes, ga ons voor op de weg van verbondenheid!'*

In dit beginartikel kunnen we wel al de homilie publiceren die kardinaal Jozef De Kesel – zelf ook onder de indruk, dankbaar en verblijd - meteen na zijn thuiskomst in Mechelen mailde. We hopen hem spoedig terug te zien. Zijn menslievende uitstraling heeft velen bemoedigd. Ook hij heeft zijn deel voortreffelijk gedaan.

M. T'Joen

Vrienden, het is vandaag **een vreugdevolle feestdag** hier in Ronse. We gedenken dat zeven jaar geleden deze kerk tot basiliek verheven werd: deze uitzonderlijk mooie kerk die de relieken bewaart van Sint-Hermes de patroon van deze stad. Maar het is ook nog om een andere reden een belangrijke dag want het is vandaag ook de eerste zondag van de vastentijd, de grote voorbereiding op het aanstaande feest van Pasen. Dat is de reden waarom we, zoals ieder jaar op deze zondag, het evangelie horen over de beproeving en de bekoring van Jezus in de woestijn.

Jezus is pas gedoopt. Hij bevindt zich midden de menigte. Als één van de velen. Hij verheft zich niet boven de anderen. Alleen een stem uit de hemel herkent Hem: "*Dit is mijn welbeminde*

Zoon in wie Ik welbehagen heb". En eigenaardig genoeg, na gedoopt te zijn, begint Jezus niet onmiddellijk aan zijn zending. Ook dan laat Hij zich nog niet opmerken. Het evangelie vertelt ons dat Hij **eerst in de woestijn** verblijft, in afzondering, en er op de proef wordt gesteld. Zoals ooit het Volk van God, toen het weggetrokken was uit Egypte, eerst veertig jaar door de woestijn zwierf. En hoe tijdens die tocht hun geloof telkens zwaar op de proef werd gesteld. Hoe zij voortdurend verleid werden om terug te keren naar de 'vleespotten van Egypte', zoals het verhaal zegt. Om het experiment dat God met hen begonnen was te stoppen en het verbond met Hem op te zeggen.

Want dat was de roeping van dat volk: Gods eigen Volk te zijn, met Hem verbonden. Maar een verbond is als een huwelijk. Men belooft elkaar **trouw in de goede én de kwade dagen**. Het is pas als het moeilijk wordt, in de beproeving, dat men weet wat men aan elkaar heeft. Pas dan weet men of men echt voor elkaar kiest. Het is in de beproeving dat men zijn vrienden kent.

Zo is het ook met het geloof. Het toont, zoals we het hoorden in de brief van Petrus in de eerste lezing (1 Pe 1, 1-9.13-16), zijn deugdelijkheid pas in de beproeving. Het is niet omdat men een gelovige is, dat alle problemen zijn opgelost. Dat is het juist wat de duivel wil doen geloven: als je gelooft, en al zeker als je de Zoon van God zijt, dan komt alles toch wel voor mekaar. *"Als ge de Zoon van God zijt, laat deze stenen hier veranderen in brood of werp je naar beneden"*. Op het eerste zicht een teken van geloof in Gods Voorzienigheid. Maar in werkelijkheid is het dat allerminst.

Een mens, laat staan God, gebruiken in je voordeel, dat is misbruik. Dat heeft met geloof niets te maken. **Geloven betekent niet dat je God gebruikt voor eigen profijt**. Wel dat je Hem liefhebt met een onverdeeld hart en je naaste als je zelf. Want als je iemand liefhebt, dan zoek je niet meer je eigen voordeel. Dan hou je rekening met wat de ander van je verwacht. Je leeft niet meer voor jezelf alleen. We leven niet voor onszelf en we sterven niet voor onszelf. Wij behoren God toe en zijn geroepen te leven in eerbied en liefde voor elkaar.

Dat is het hart van ons geloof. Naar het woord van Paulus: het is de liefde die heel de wet samenvat.

Dit prachtig kerkgebouw en haar crypte herinneren ons aan de tijd van het begin, hoe het zaad van het evangelie hier voor het eerst werd uitgestrooid. Het is na de Oudheid dat de christianisatie van onze streken begonnen is. Het is een lange geschiedenis geworden. Een roemrijk verleden ook waarvan deze kerk zo indrukwekkend getuigt. Ondertussen zijn de tijden veranderd. We leven in **een pluralistische samenleving** waar we vreedzaam leven met elkaar in eerbied en respect voor ieders overtuiging. Als christenen leven we te midden van de anderen. Maar het blijft onze roeping om door woord en vooral door onze goedheid en menslievendheid te getuigen van Gods liefde voor deze wereld.

Met zoveel inzet en kunde is **dit gebouw** gerestaureerd en wordt het voortdurend met zoveel zorg omringd en gekoesterd. We danken allen die zich daar onvermoeid voor inzetten. Het is onze hoop en ons gebed dat het ook een plaats mag zijn waarbinnen tegelijk een gebouw opgetrokken wordt van **levende stenen**. Zoals de spreuk van de basiliek het zo mooi zegt: *"Moge het getuigenis van het Evangelie hier doorgaan."*

Ronse, 22 februari 2026

Jozef+kardinaal De Kesel